

$2M_0(u)r$

Maxim Crocer a debutat în 2008 cu micro-romanul *Cavitatea* (colecția Biblioteca erotică, Editura Indigo, Cluj), câștigând unul dintre pariurile cele mai dificile cu puțință în proză, pariul cu genul erotic, cu fantasmatele necenzurate ale minții și cu împlinirea lor în scris. *Amo(u)r*, a doua sa carte în același registru, demonstrează că nu doar „norocul începătorului“ a făcut ca pariul să fie câștigat încă de la debut.

Maxim Crocer
2Mo(u)r

cu ilustrații de Felix Aftene

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Lidia Bodea
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Andreea Stănescu
DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Lucrare executată la „Fed Print“

© HUMANITAS, 2010

ISBN 978-973-50-2687-5
Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României.

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

O, trupul meu, nu te ridica și tu să mărturisești împotriva-mi!

(din înțelepciunea unui anonim)

Străbunica mea, Aline de Jassy, a fost o franțuzoaică opulentă, a cărei carnație a captivat mulți bărbați. Altfel spus, străbunica mea franțuzoaică a fost cocotă, și nu una ca oricare, ci de lux. S-a născut la jumătatea bântuitului secol al nouăsprezecelea, dar și-a manifestat delicioasa corporalitate spre sfârșitul aceluiași secol și chiar pe la începutul schismaticului secol XX. A trăit până pe la nouăzeci de ani, ajungând, pare-se, o balenă matusalemică și obeză, care nu mai amintea prin nimic de tinerețea sa lubrică. A murit putred de bogată și lipsită de voluptate, dăruindu-și toată averea unor spitale pentru protipendada de pe Coasta de Azur, acolo unde, în perioada ei desăvârșită de prostituție de lux, profesase cu asupra de măsură, năucind și sărăcind mii de bărbați,

care erau dispuși, în exaltarea și excitația lor ieșite din țâțâni, fie să se sinucidă, fie să se ruineze pentru ea.

Pe când eram adolescent, mi s-a povestit că o noapte cu Aline de Jassy, care noapte presupunea vreo trei coituri performante și extravagante, făcea cât un castel pe Riviera franceză. Numele adevărat al străbunicii mele era doar Aline Jassy; își adăugase însă particula „de“, devenind de Jassy, pentru a-și aristocratiza sonoritatea și pentru a crea o punte între femeia Aline (care era, poate, una ca oricare) și clanul sau casta de Jassy, care nu exista, dar cu ajutorul căreia dorea să devină celebră. Voia să-și drapeze celebritatea nu doar în cețuri carnale, ci și în faldurile unei pretinse aristocrații, care să-i îmblânzească statutul de cocotă. În paranteză fie spus, exact astfel a procedat mult mai târziu unul dintre regizorii mei preferați, anume Lars von Trier. Ciudatul nordic și-a adăugat particula „von“ în cinstea unui alt regizor, ca să își rafineze numele.

Prostituția de lux a străbunicii Aline a făcut destule victime: prinți și conți, marchizi, dar

și marchize (căci Aline de Jassy nu refuza lesbianismul, ci vedea în el o formă de a experimenta sexualitatea dincolo de cutume), bancheri, dar și patroni ai unor fabrici de tutun, constructori de corăbii sau oțelării. A rămas însărcinată din plictiseală, la maturitate, nu se știe cu cine, iar fetița născută (care avea să fie bunica mea) a fost preluată de doi frați gemeni – ingineri de cale ferată, dar înstăriți – care o vizitaseră trupește pe străbunica Aline și cărora le intrase în cap ideea că respectivul copil născut din greșală nu putea fi decât al lor. Fetița a crescut mai apoi în alte ținuturi, întrucât cei doi ingineri de cale ferată și frați gemeni s-au deplasat spre estul Europei, unde s-au stabilit pentru totdeauna. Pe când avea vreo douăzeci de ani, bunica a fost cerută în căsătorie de președintele unui partid liberal, mai bătrân cu încă pe atâta vârsta ei, președinte care o gustase și el în tinerețe pe Aline, cocota de lux de pe Coasta de Azur. Se pare că luând-o în căsătorie pe bunica mea, respectivul nu intenționa decât să-și recupereze virilitatea de odinioară, nădăjduind că bunica o conținea cumva pe Aline de Jassy cea atât de râvnită, cu nările umflate și cu sexul

mereu pe cale de a exploda. Dar lucrurile nu au stat deloc astfel. Bunica era o femeie veselă și isteță, dar nu avea nimic din opulența mamei sale, nici din strategiile carnale ale acesteia. Dimpotrivă, sexualitatea ei se părea neavenită și dezagreabilă. Ușor de imaginat, căsătoria s-a fisurat după câțiva ani în care totuși, a apucat să se nască tatăl meu, pe care însă bunicul nu l-a recunoscut niciodată, din motive care până astăzi au rămas neclare. Bunica s-a călugărit, de altfel, pe la patruzeci de ani, iar președintele partidului liberal, odată cu schimbarea regimurilor politice din Est, a fost arestat și a făcut pușcărie. A murit la puțină vreme după ieșirea din închisoare, așa încât eu nu l-am cunoscut. Colegii săi de detenție, pe care ulterior tatăl meu i-a întâlnit cu varii ocazii, i-au povestit că o singură amintire a libertății supreme îl macera și în același timp îl revigora pe bunicul meu: aceea a cocotei de lux Aline de Jassy, pierdută în timp, dar păstrată în chip cât se poate de ciudat în carnea bărbătească a bunicului meu, ca o memorie lichefiată intenționat în pori.

Tatăl meu a fost crescut, prin urmare, mai degrabă de bunicii săi, cei doi frați gemeni, ingineri de cale ferată, care au scos din el – cum altfel! – un aplicat profesor de limbi străine. După terminarea facultății, tata s-a însurat cu o matematiciană, pe care a luat-o de nevastă tocmai ca să se asigure că destinul său și al copiilor lui va fi unul rațional, logic și sănătos. Mama, deși matematiciană, era, în particular, foarte pasionată de astrologie, clarviziune, ocultism, alchimie. Or, toate acestea nu păreau să țină de o realitate sănătoasă, ci tocmai de una deraiată. Până la urmă tatăl meu s-a obișnuit cu metehnele extravagante ale soției sale și astfel m-am născut eu, spre sfârșitul secolului XX. Am fost crescut ca la carte, într-o lume intelectualizată, brăzdată, totuși, de hobby-urile insolite ale mamei mele. De la ea am aflat de altfel despre străbunica Aline și cocoteria ei de lux. Tata a fost cel care mi-a povestit istoria familiei, fără să insiste asupra Alinei de Jassy. A făcut-o pentru a prezerva memoria clanului într-un fel chibzuit, care să nu mai aducă nenoroc.

La ieșirea din adolescență, m-am gândit să studiez astronautica, iar mama s-a veselit, căci, într-un fel, îi călcam pe urme. Dar după ce am terminat facultatea, un cu totul alt fel de a simți și-a făcut loc în mine. Am știut atunci că Aline de Jassy voia să își ia revanșa asupra vieții tocmai prin presupusul ei strănepot. Citișem îndeajuns de multe cărți cât să fiu o persoană cultă; totuși, cărțile nu mă fascinau ca pe un bibliofil sau devorator de texte. Vedeam în cărți niște poduri dinspre lume și către lume și mă instruiam adecvat cu ajutorul lor, dar nu mai mult de atât. După ce am terminat facultatea însă, ca și cum aș fi crescut până atunci într-o seră, am ieșit valvârtej în largul vieții, cu nările asmuțite, cu trupul erectil. Pur și simplu doream să fac dragoste la nesfârșit, ca un cal de curse, râvneam să seduc, dar fără să provoc durere și depresie. Fornicațiunea devenise un fel de pasiune, iar femeile alcătuiau un imperiu infinit de cavități, de munți pubieni și ciorchini de struguri pieptoși pe care intenționam să-i gust cu multă poftă. Ciudat sau nu, dar un cuvânt care să redea

ideea de cocotă masculină nu prea există. Sună aiurea să spui curv, cocot, târf; poți eventual să spui prostituat – acest cuvânt există, într-adevăr. Dar eram eu, oare, așa ceva?

În calitate de astroloagă amatoare, mama prevăzuse revoluția din decembrie 1989, care avea să-i ducă la pierzanie pe Ceaușescu și consoarta sa, și la triumf pe câțiva indivizi mieroși și ahtiați după diplome, insigne și orgasme ale Puterii. Astfel încât prăbușirea comunismului a adus destulă libertate, dar și anarhie, mâl, frustrări înțepătoare, tabuuri stâlcite. Sexualitatea s-a ivit mai întâi pe picioroange, apoi a căzut în trombă pe capetele tuturor, făcând să se strepezească dinții, să sticlească ochii, să se electrizeze pornografia într-o industrie la fel de performantă precum cea cinematografică. Revoluția din decembrie 1989 m-a prins cu lenjeria de adolescent în vine, iar destinul meu s-a derulat aproape firesc până am consumat tot ce era de știut despre astronomică. Dar apoi s-a ivit pofta aceea teribilă de fornicățiune, ca o toxicomanie epidermică. La oarecare vreme, când bombardamentele sexuale de pe Internet

deveniseră uzuale, s-a născut un nou site deta-
buizant, pe care destui bărbați și destule femei
îl accesau cu aviditate: pulastyle. Ar fi putut
să-i spună, din egalitarism (vezi trecutele tim-
puri comuniste), pulapizdastyle, dar nu – crea-
torii site-ului mizaseră nu pe aroma lingvistică
rusească a sexului feminin, ci doar pe sonori-
tatea latină (viitoare latino) a falusului aducător
de bucurii verticale ori de mizerii castratoare.
Pe site-ul respectiv erau expuse sexe de toate
mărimile, cu toate obsesiile lor și accesoriile
afereente. Stranietatea consta în faptul că sexele
respective erau îmbrăcate precum niște păpuși:
mă amuzam privindu-le ca într-o grădină
zoologică țicnită, sărită de pe fix, sau ca pe un
album cu infractori și zurbagii. Eu însumi
eram un purtător al unui astfel de sex, și nu
era nici un rău în asta. Dimpotrivă, după ce
am desprins destule nuanțe ale formulei forni-
cator, faptul că eram dotat cu un sex masculin
și că acest sex se manifesta activ a dat lumii
în care trăiam un alt sens. Străbunica Aline
se vădea a fi metempsihotică de-a dreptul,
întrucât puteam să fiu și doar un avatar al

tinereții și maturității sale intense de cocotă pe Coasta de Azur.

Adevărul este că nu mă gândeam la ea ca la o femeie, ci mai degrabă ca la o entitate cosmică în care trupul fusese prins într-o ambuscadă generalizată. Cât despre suflet, el era un simplu cheag de sânge în creier. Propria forfotă a trupului meu era suspect de bine înșurubată în ideea de fornicățiune. Însă nu aveam deloc nuanțe de Don Juan, nu mă căutam pe mine însumi prin femei, întrucât nu eram un fan al irealității. Nici nu voiam să înțeleg ceva anume sau să ajung la un miez revelatoriu. Cu toate acestea, mama mă tachina cum că aș fi fost un fel de alchimist. I se părea că ceea ce se petrece cu mine este o coacere cu încetinitorul, în athanorul timpului, și că prestația mea aducea cu a unui mim care a erodat până la capăt animalitatea, renunțând la cuvinte, icnete, oftaturi, gemete. Pentru că mă aflasem cândva în pântecul ei, mama știa ea ce știa. Trebuie să admit, totuși, că din toată presupusa mea familie, dacă mă gândeam mai mult la cineva, aceea era mereu și mereu străbunica Aline.